

Reč vođama, pomoćnicima i učiteljima subotne škole u lokalnoj crkvi

Prvi deo bogoslužjenja u Adventističkoj crkvi naziva se subotna škola. Njeno poreklo i smisao je usko povezan sa nedeljnom školom nastalom u XVIII veku u Notingemu, u Engleskoj. Omogućiti pouku vere deci i mladima, a kasnije i odraslima, bila je ideja vodilja ovih škola. Prvu školu takve vrste među adventistima organizovao je Džejms Vajt 1853. godine u gradu Ročester, u državi Njujork (SAD). Imala je samo dve grupe, decu i odrasle. Mnogo važnosti polagano je na učenje biblijskih stihova napamet. Daljem razvoju subotne škole doprinosi G. H. Bel, prvi učitelj u školi u Batl Kriku. Ozbiljnu reorganizaciju odeljenje za subotnu školu na svetskom nivou dobija 1985. godine, kada je to postalo posebna služba unutar crkve, deo novog Odeljenja crkvenih službi. Na sastanku Generalne konferencije 1995. godine organizuje se posebno odeljenje koje se danas naziva *Sabbath School / Personal Ministries Department*, što bi u našem kontekstu glasilo *Odeljenje za subotnu školu i ličnu službu*.

Ciljevi koje želimo da postignemo održavanjem ovog dela bogoslužjenja jesu poticanje misije, proučavanje Biblije i molitve, kao i zajedništva između vernika. Subotna škola promoviše misiju koju adventistička crkva obavlja kako na lokalnom, tako i na globalnom nivou. Proučavanje Biblije i molitva je suština duhovnog življenja svakog hrišćanina i to je ono što treba stalno da se ponavlja i naglašava u subotnoj školi. Međutim, mi smo i društvena bića i zdrav oblik zajedništva i podrške je ono što bi svako prisutan u adventističkoj crkvi, tokom proučavanja subotnoškolskog materijala, trebalo da oseti i doživi. Pozivamo crkvene vođe da obrate posebnu pažnju na posetioce subotne škole koji nemaju prethodno iskustvo i znanje Biblije i da ih na adekvatan način uključe u diskusiju i omoguće im da i oni

doprinesu zajedničkom proučavanju. Za ovo je potrebna ozbiljnija priprema kao i mudrost i vođstvo Svetog Duha.

Materijal koji imate u rukama pomoćno je gradivo za upotrebu na bogoslužju. Za razliku od subotnoškolske pouke, ne postoji jedinstven materijal na celom svetu koji se prevodi za sve zemlje gde postoje adventističke crkve. Naša želja je da vam ovo pomogne u usmeravanju razgovora, kreiranju atmosfere, duhovnom rastu i boljem razumevanju poruke Svetog pisma. Vi ćete najbolje oceniti koliko ona odgovaraju potrebama vaše crkve.

Širom sveta osećaju se izazovi koje savremeni život stavlja pred veru, a od toga nije izostavljena ni naša crkva, pa tako ni programi i bogoslužjenja u njoj. Sve je manji broj ljudi koji posećuju subotnu školu, a sve više onih koji dođu samo da odslušaju propoved i da je ocene. Mnoge lokalne crkve se bore da održe vreme učiteljskih časova kao i da pronađu adekvatne i spremne osobe koje bi povele diskusiju u pravcu subotnoškolskog materijala. I pored svih izazova, sigurni smo da ovaj posao ima veliku vrednost za našu decu ali i za odrasle. Nemojte se obeshrabriti nego pronađite novu snagu i nastavite dalje. Ako ste već duže vreme u ovoj službi, možda bi vam koristila pauza i odmor. Vas, koji niste u takvoj mogućnosti, želimo da ohrabrimo rečima apostola Pavla: »Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u delu Gospodnjemu znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom« (1. Korinćanima 15,58). Vama, kojima je povereno vođenje subotne škole, želimo da ponudimo svu podršku kako u materijalima tako i na svaki drugi mogući način. Budite slobodni da nam se obratite i, ako je potrebno, pozovete da vam pomognemo u vašem radu.

Želimir Stanić

*Odeljenje za subotnu školu i ličnu službu
pri Jugoistočnoevropskoj uniji*

IV tromesečje

Subota, 3. oktobar 2020.

1. NEGOVANJE ZAJEDNICE

»Što videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom njegovijem Isusom Hristom.« (1. Jovanova 1,3)

Pravo zajedništvo, bilo da se radi o braku ili prijateljstvu, zavisi od iskrenosti. Ustvari, tunel konflikata je hodnik koji vodi do bliskosti u međusobnim odnosima. Dok ne budemo dovoljno brinuli i mogli da se suočimo i razrušimo postavljene prepreke, nećemo se nikada zbližiti jedni sa drugima. Kada se konflikt pravilno razreši, mi se zbližavamo jedni drugima, suočavajući se i otklanjajući međusobne razlike. Biblija kaže: »Ko ukorava čoveka naći će posle veću milost nego koji laska jezikom!« (Priče 28,23). Iskrenost nije dozvolja da kažeš sve što hoćeš, kad god i gde god hoćeš. To je neučtivost. Biblija nam govori da za sve postoji pravo vreme i pravi način. Nepromišljene reči ostavljaju dugotrajne rane. Bog nam govori da se jedan prema drugom ophodimo s puno ljubavi, kao pravi članovi porodice. »Starijeg čoveka ne ukoravaj strogo, nego ga moli kao oca; mlađe kao braću, starije žene kao majke, mlađe kao sestre u svakoj čistoti.« (1. Timotiju 5,1-2).

Nažalost, hiljade zajednica uništeno je baš zbog nedostatka iskrenosti. Pavle je morao da ukori korintsku crkvu jer su pasivno posmatrali kako se nemoral uvlači u crkvu. Pošto niko nije imao hrabrosti da se tome suprostavi, rekao je: »Jer ja, koji ako nijesam kod vas tijelom ali duhom tu živim, već otsudih kao da sam tamo, da se onaj koji je to tako učinio... da se ne miješate s bludnicima, ne uopšte s bludnicima ovoga sveta, ili s gramžljivima i razbojnicima ili idolopoklonicima, jer biste onda morali otići sa sveta... da se ne mešate s onim koji se brat zove, a bludnik je, ili gramžljiv, ili idolopoklonik, ili opadač, ili pijanica, ili razbojnik; s takvima nemojte ni jesti. Zašto, najzad, da ja sudim onima koji su napolju? Zar ne sudite vi onima koji su unutra?« (1. Korinćanima 5,3.9–12)

Negovanje zajednice zahteva poniznost. Sujeta, samozadovoljstvo i tvrdoglavi ponos uništavaju zajedništvo brže nego bilo šta drugo. Ponos gradi zidove između ljudi; poniznost gradi mostove. Poniznost je ulje koje izgladuje i umiruje odnose. Zato u Bibliji stoji: »Obucite se u poniznost« (1. Petrova 5,5, SSP). Prava odeća za zajedništvo je ponizno ponašanje. Na kraju tog stiha nalazimo: »jer se Bog ponositima suproti, a poniženima daje blagodat.« Ovo je drugi razlog zbog koga treba da budemo ponizni: ponos zaustavlja Božju milost u našem životu, koju moramo imati da bismo rasli, menjali se, ozdravljali i pomagali drugima. Božju milost primamo tako što ponizno priznajemo da nam je potrebna. Biblija kaže da, kad god smo ispunjeni ponosom, u neprijateljstvu smo sa Bogom. To je nerazuman i opasan način života. Poniznost se može razvijati na praktičan način: tako što priznajemo svoju slabost, što smo strpljivi prema slabostima drugih, spremni da se popravimo, spremni da usmerimo pažnju na nekog drugog. Pavle je savetovao hrišćane u Filibi: »U poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe, ne gledajte svaki samo na svoje, nego svako neka gleda na ono što se drugih tiče« (Filibljanima 2,4). Poniznost ne zna-

či umanjivati sebe; znači manje misliti na sebe. Poniznost znači više misliti na druge. Ponizni ljudi su toliko usredsređeni na to da služe drugima, da na sebe i ne misle.

Subota, 10. oktobar 2020.

2. NEGOVANJE ZAJEDNICE (II DEO)

»Ni na koga da ne hule, da se ne svađaju, nego da budu mirni, svaku krotost da pokazuju svijem ljudima.« (Titu 3,2)

Učtivost je poštovanje naših različitosti, pažljivo ophođenje prema tuđim osećanjima i strpljivost s ljudima koji nas razdražuju. U svakoj grupi uvek postoji bar jedna »teška« osoba, a obično ih ima i više. To su ljudi sa posebnim emocionalnim potrebama, duboko nesigurni, skloni da iritiraju one oko sebe ili ljudi koji ne umeju da se ponašaju u društvu. Mogli bismo da ih tretiramo kao ljude kojima je »potrebna posebna milost.« Bog je ove ljude postavio među nas kako zbog njihovog dobra tako i zbog našeg. Oni predstavljaju povoljnu priliku za rast i ispit zajedništva: da li ćemo ih voleti kao braću i sestre i ponašati se prema njima s poštovanjem? U porodici, prihvatanje nije zasnovano na tome koliko si pametan, lep ili talentovan. Zasniva se na činjenici da jedno drugom pripadamo. Mi branimo i štitimo porodicu. Član porodice može biti i malo nerazuman, ali je jedan od nas. Isto tako, Biblija kaže: »Poniznošću činite jedan drugoga većeg od sebe« (Filibljanima 2,3). Istina je da svi imamo neke mane i neprijatne osobine. Možda nekim osobama baš mi predstavljamo te »teške ljude.« Ali zajednica nema nikakve veze sa usklađenošću. Osnova našeg zajedništva je naš odnos s Bogom: mi smo porodica. Jedan od ključeva učtivosti je da razumemo odakle ljudi potiču. Otkrijte njihovu prošlost. Kada saznate kroz šta su prošli, imaćete više razumevanja. Umesto da mislite o tome koliko su još daleko od ci-

lja, mislite na to dokle su već stigli, uprkos svojim povredama. Druga strana učtivosti je u tome da ne zanemarujemo sumnje drugih ljudi. To što se vi nečega ne plašite ne znači da je osećanje nevažno. Prava zajednica se ostvaruje tamo gde su ljudi dovoljno sigurni da sa nekim podele svoje sumnje i strahove jer znaju da ih niko zbog toga neće osuditi.

Jer, negovanje zajednice zahteva poverenje. Samo u bezbednoj sredini u kojoj su toplo prihvaćeni i u koju imaju poverenje, ljudi će moći da se otvore i govore o svojim najdubljim povredama, potrebama i greškama. Poverenje ne znači da treba ćutati i gledati kako vaš brat ili sestra greše. To znači da ono o čemu se govorilo u vašoj grupi mora tu i ostati, i grupa s tim mora da se izbori, a ne da priču prenosi dalje. Bog mrzi ogovaranje, a posebno kad je prividno prurušeno. Bog kaže: »Opak čovjek zameće svađu, i opadač rastavlja glavne prijatelje« (Priče 16,28). Ogovaranje uvek dovodi do ranjavanja i podela, ono uništava zajedništvo i Bog je vrlo jasan da treba da se suprostavimo onima koji stvaraju neslogu među hrišćanima. Oni se možda naljute i napuste grupu ako im se suprostavite zato što prave neslogu, ali jedinstvo zajednice mnogo je važnije od pojedinca.

Subota, 17. oktobar 2020.

3. NEGOVANJE ZAJEDNICE (III DEO)

*»I svaki dan bijahu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hljeb po kućama, i primahu hranu s radosti i u prostoti srca«
(Dela 2,46)*

Negovanje zajednice zahteva učestalost. Vi morate imati učestali, redovni kontakt sa svojom grupom da bi izgradili istinsko zajedništvo. Za odnose je potrebno vreme. S ljudima morate provoditi vreme, mnogo vremena da biste izgradili snažne odnose. Zbog ovoga je zajedništvo toliko plitko; ne provodimo

dovoljno vremena zajedno, a ono koje provodimo obično se svodi na to da slušamo šta govori jedan čovek. Zajednica se ne gradi na principu udobnosti («sastaćemo se kad mi se bude sviđalo») već na ubeđenju da mi je ona potrebna za duhovno zdravlje. Ako želite da odnegujete pravo zajedništvo, to znači da ćete imati zajedničke sastanke i onda kada vam nije do toga, zato što verujete da je važno. Prvi hrišćani su se sastajali svakog dana! Zajedništvo zahteva da u njega uložite vreme. Ako ste član male grupe, gledajte da napravite neku vrstu sporazuma koji sadrži devet karakteristika biblijskog zajedništva:

Autentičnost: delićemo naša iskrena osećanja

Uzajamnost: hrabrićemo jedan drugog

Saosećanje: podržavaćemo jedan drugog

Milosrđe: praštaćemo jedan drugom

Iskrenost: govorićemo istinu u ljubavi

Poniznost: priznavaćemo svoje slabosti

Učtivost: poštovaćemo naše različitosti

Poverenje: nećemo ogovarati

Redovnost: grupa će biti na prvom mestu.

Kad pogledate ili kad čujete ovu listu, očigledno je zašto se pravo zajedništvo tako retko nalazi. Ono znači da napustite svoju egocentričnost i nezavisnost da bi postali zavisni od drugih. Međutim, blagodati deljenja zajedničkog života daleko nadmašuju svoju cenu i pripremaju nas za Nebo.

Ako je došlo do problema, odnosi se uvek mogu obnoviti i to je vredno činiti. Zato što celog života učimo kako da volimo, Bog želi da vrednujemo odnose i da se trudimo da ih održimo, a ne da ih odbacujemo kada dođe do jaza, povrede ili sukoba. Ustvari, Biblija kaže da nam je Bog poverio službu obnavljanja odnosa: »Tako smo mi poslani mjesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo, pomirite se s Bogom« (2. Korinćanima 5,20). Zbog ovog razloga, znača-

jan deo Novog zaveta govori o tome kako da se slažemo jedan s drugim. Naša sposobnost da se međusobno slažemo odraz je naše duhovne zrelosti. Ako želite Božji blagoslov u svom životu i hoćete da budete prepoznati kao Božje dete, morate naučiti da budete mirotvorac. »Blago onima koji mir grade...« (Matej 5,9). Isus nije rekao, blaženi su oni koji vole mir – jer svi vole mir. Nije rekao ni »blago miroljubivima« koji se nikad i nizašta ne uzbuđuju. Blago onima koji aktivno traže rešenje sukoba. Mirotvorci su retki jer je mirotvorenje težak posao. Budući da ste stvoreni da budete deo Božje porodice, i da je druga svrha života na zemlji da naučite kako da volite druge i kako da se prema njima odnosite, mirotvorstvo je jedna od najvažnijih veština koju treba da savladate. Nažalost, mnogi još uvek nisu naučili kako da razreše sukob. Ali ima nade, samo ako postoji i volja.

Subota, 24. oktobar 2020.

4. STVORENI STE DA BUDETE SLIČNI HRISTU

*»Jer koje naprijed pozna one i odredi da budu jednaki obličju
sina njegova« (Rimljanima 8,29)*

Vi ste stvoreni da postanete slični Hristu. Od samog početka, Božji plan je bio da budete nalik Njegovom sinu. To je vaša sudbina i svrha vašeg života. Bog je svoju nameru objavio prilikom stvaranja: »Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi« (1. Mojsijeva 1,26). Od celog stvaranja, samo je čovek stvoren »po Božjem obličju«. To je velika privilegija i čini nam čast. Ne znamo šta je sve obuhvaćeno ovom formulacijom, ali poznati su nam neki aspekti: kao i Bog, mi smo duhovna bića, imamo razum, intelekt, emocije, a ne samo telo. Mi smo razumni i možemo da razmišljamo, razumevamo i rešavamo probleme. Kao i Bog, mi smo bića povezana međusobnim odnosima – možemo da primamo i pružamo ljubav.

Posedujemo savest i možemo da razlikujemo dobro od lošeg, što nas čini odgovornima pred Bogom. Biblija kaže da svi ljudi poseduju deo Božjeg obličja, zato je ubistvo greh. Ali obličje je nepotpuno, upropašćeno i uništeno grehom. Zato nam je Bog poslao Isusa i dao mu zadatak da obnovi taj potpuni lik koji smo izgubili. Kako izgleda to »obličje i sličnost« Božja? Izgleda kao Isus Hristos. Biblija kaže da je Isus »slika Božja«, »slika nevidljivoga Boga« i »odraz Njegovog bića«. Ljudi često koriste izraz »kakav otac, takav sin« da bi pokazali sličnost u porodici. Kada ljudi vide kako deca liče na roditelje, to im se dopada. I Bog želi da Njegova deca nose Njegovo obličje i liče na Njega. Biblija poziva da se »obučete u novoga čovjeka, koji je sazdan po Bogu u pravdi i u svetinji istine« (Efescima 4,24).

Da budemo potpuno jasni: nikada nećemo postati Bog. Ta gorda laž je sotonsko najstarije iskušenje. On je obećao Adamu i Evi da će, ako ga budu poslušali »postati kao bogovi«. Mnoge religije i filozofije nju-ejdža i dalje promovišu ovu staru laž da smo natprirodni ili da možemo postati bogovi. Ova želja da postanemo bog javlja se svaki put kada pokušavamo da držimo sve okolnosti života, budućnost i druge ljude pod svojom strogom kontrolom. Međutim, kao stvorenja, nikada nećemo biti Stvoritelj. Bog ne želi da postanete bog; on hoće da budete pobožni, da imate Njegova merila, namere i karakter. Božja krajnja svrha za vaš život nije udobnost, već razvijanje vašeg karaktera. On želi da rastete duhovno i da postanete kao Hristos. Postati kao Hristos ne znači izgubiti svoju ličnost ili postati neinteligentni klon. Bog je učinio da ste jedinstveni, tako da sigurno ne želi da to uništi. Kod nalikovanja na Hrista govorimo o promeni našeg karaktera, a ne naše ličnosti. Bog želi da razvijete karakter kakav je opisan u Hristovoj besedi na gori, u rodovima Duha, u Pavlovom velikom poglavlju o ljubavi. Kad god zaboravite da je karakter jedna od Božjih svrha za vaš život, uplašiće vas vaše okolnosti. Pitaćete se: »Zašto mi se ovo doga-

đa? Zašto prolazim kroz ovako teške muke?« Jedan odgovor je da život i treba da bude težak. To nas osposobljava da rastemo. Jer zapamtite, zemlja nije Nebo.

Subota, 31. oktobar 2020.

5. SARADIVATI SA SVETIM DUHOM

»I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnavljanjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija« (Rimljanima 12,2)

U celoj Bibliji vidimo da se neprekidno ponavlja jedna istina: Sveti Duh oslobađa svoju silu onog trenutka kada zakoračimo u veri. Kada je Isus Navin naišao na nepremostivu prepreku, nabujala reka Jordan se povukla tek pošto su vođe zakoračile u bujicu u veri i poslušnosti. Vera otključava Božju silu. Bog čeka da vi učinite prvi korak. Nemojte čekati da osetite snagu ili sigurnost. Krenite napred u svojoj slabosti, čineći ono što je pravo uprkos svojim strahovima i osećanjima. Na ovaj način vi saradujete sa Svetim Duhom i tako razvijate svoj karakter. Biblija upoređuje duhovni rast sa semenom, građevinom i rastom deteta. Svaka metafora zahteva aktivno učešće: seme treba posejati i obrađivati, građevinu treba graditi – one se ne pojavljuju same odjednom, a deca moraju da jedu i vežbaju da bi porasla. I dok vaš trud nema nikakve veze s vašim spasenjem, ima i te kakve veze sa vašim duhovnim rastom. Najmanje osam puta nam je u Novom zavetu rečeno da se »potrudimo« da rastemo i postanemo kao Isus. Ne možete samo sedeti i čekati da se to dogodi. U poslanici Efescima 4,22-24 apostol Pavle je objasnio naše tri obaveze da bismo postali kao Hristos. Prvo, moramo odlučiti da napustimo stari način života. Drugo, moramo promeniti način razmišljanja. Biblija kaže da se preobražavamo obnavljanjem svog uma. Grčka reč za preobražaj

danas se koristi za opis zadivljujuće promene do koje dolazi kada gusenica postaje leptir. To je divna slika onoga što se događa nama na duhovnom polju, kada dozvolimo da Bog upravlja našim mislima: mi se menjamo iznutra, postajemo lepši i slobodni smo da se vinemo u nove visine. Treće, moramo da »obučemo« Hristov karakter tako što ćemo izgraditi nove, božanske navike. Vaš karakter je u suštini zbir vaših navika: to je uobičajeni način vašeg ponašanja.

Bog koristi svoju reč, ljude i situacije da bi nas oblikovao. Sve troje je neophodno za izgradnju karaktera. Božja reč obezbeđuje istinu koja nam je potrebna da bismo rasli. Božji narod nam pruža podršku koja nam je potrebna tokom rasta. A situacije obezbeđuju okruženje koje nam je potrebno da bismo praktikovali hristolikost. Ako proučavate i primenjujete Božju reč, ako se redovno sastajete sa drugim ljudima i ako učite da se pouzdate u Boga u teškim situacijama, garantujem vam da ćete sve više ličiti na Hrista. Neki pretpostavljaju da je sve što je potrebno za duhovni rast proučavanje Biblije i molitva. Ali neke stvari se u životu nikada neće promeniti samo čitanjem Biblije. Bog upotrebljava ljude. On više voli da radi preko ljudi nego da čini čuda, tako da ćemo zavisiti jedni od drugih. On želi da zajedno rastemo. U mnogim religijama smatra se da su duhovno najzreliji i sveti ljudi oni koji se izdvoje od drugih i odu u pusta mesta, na vrh planine, da se ne bi zarazili u kontaktu s drugim ljudima. Ali ovo je grubo nerazumevanje. Duhovna zrelost nije usamljena, lična težnja. Ne možete postići hristolikost u izolaciji. Morate biti s drugim ljudima i mešati se s njima. Morate biti deo društva. Zašto? Zato što u pravoj duhovnoj zrelosti vi učite kako da volite kao Isus, a ne možete vežbati da volite kao Isus ako niste povezani s drugima. Zapamtite, u pitanju je ljubav – voleti Boga i voleti druge.

Subota, 7. novembar 2020.

6. KAKO RASTEMO?

»Da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke, u laži čovječijoj, putem prijevare... da u svemu uzrastemo« (Efescima 4,14–15)

Bog želi da odrastete. Cilj vašeg nebeskog Oca za vas jeste da postanete zreli i da izgradite osobine Isusa Hrista. Nažalost, milioni hrišćana ostare ali nikad ne odrastu. Zaglibili su se u večno duhovno detinjstvo, ostajući u pelenama i sa zekama. Razlog tome je što nisu nikad ni nameravali da odrastu. Duhovni rast nije nešto što će se dogoditi samo od sebe. Tu se treba angažovati. Morate želeti da rastete, odlučiti se na to, uložiti trud u rast i istrajati u odrastanju. Učeništvo – to je proces kojim postajemo slični Hristu – uvek počinje odlukom. Isus nas poziva, a mi odgovaramo; kao u slučaju Hristovih učenika. Kada su odlučili da slede Isusa, nisu razumeli šta sve obuhvata ta odluka. Oni su jednostavno odgovorili na Isusov poziv. Samo to vam je potrebno za početak: odlučite da postanete učenik. Ništa ne može oblikovati vaš život bolje od obaveza koje prihvatite. Vaše obaveze mogu da vas izgrade ili da vas unište, ali u svakom slučaju one će vas opredeliti. Kažite mi na šta ste se obavezali, i reći ću vam šta ćete biti za dvadeset godina. Mi postajemo ono čemu smo se posvetili. U ovoj tački, tački posvećenosti nečem konkretnom, većina ljudi propusti ono što Bog namerava s njihovim životom. Mnogi se plaše da se posvete bilo čemu i tako ih život nosi tamo-amo. Drugi donose mlake odluke koje ih vode u različitim pravcima, što se završava razočaranjem i osrednošću. Neki se opet potpuno predaju svetovnim ciljevima – da postanu bogati i slavni – i završavaju razočarani i ogorčeni. Svaki izbor ima večne posledice; zato je bolje mudro izabrati.

Hristolikost je posledica vaših izbora učinjenih uz pomoć Hrista i oslanjanja na Njegovog Duha, koji vam pomažu da ispunite to što ste izabrali. Kad jednom ozbiljno odlučite da postanete nalik Hristu, morate početi i drugačije da se ponašate. Moraćete da ostavite neke stare navike, da razvijete nove, i da svojom voljom promenite način razmišljanja. Budite sigurni da će vam Sveti Duh pomoći u tim promenama. Biblija poziva: »Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno« (Filibljanima 2,12–13). Ovaj stih ukazuje na dva dela duhovnog rasta: **gradite i Bog je taj koji čini**. **Gradite** predstavlja vašu obavezu, a **Bog je taj koji čini** predstavlja Božju ulogu. Duhovni rast je zajednički trud vas i Svetog Duha. Božji Duh radi sa nama, a ne samo u nama. Ovaj stih upućen ljudima, ne govori samo o tome kako biti spasen, već i kako duhovno rasti. Ne kaže »radite za« svoje spasenje, zato što ne možete ništa dodati onome što je Isus već uradio. Za vreme treninga, vi vežbate da biste razvili telo, a ne da bi ga dobili. Kada slažete slagalicu, već imate sve delove – vaš zadatak je da ih složite. Seljaci obrađuju zemlju, ne da bi je stvorili, nego da razviju ono što već imaju. Bog vam je dao novi život: sada ste vi odgovorni da radite na njemu, sa strahom i drhtanjem. To znači da svoj duhovni rast shvatite ozbiljno. Kada su ljudi nemarni po pitanju svog duhovnog rasta, to pokazuje da ne razumeju da se ulaže u večnost.

Subota, 14. novembar 2020.

7. PREOBRAŽENI ISTINOM

»Pisano je: ne živi čovjek o samom hljebu, no o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božijih« (Matej 4,4)

Istina nas preobražava. Duhovni rast je proces u kome se laži zamenjuju istinom, a istinu nalazimo u Svetom pismu. Danas se

Biblije štampaju više nego ikada pre, ali Biblija na polici ništa ne vredi. Milione vernika muči duhovna anoreksija, izgladneli su do smrti zbog duhovne neuhranjenosti. Da biste bili zdrav Isusov učenik, od svega je najvažnije da se hranite Božjom rečju. Isus kaže: »Ako ostanete u Meni i riječi Moje u vama ostanu... bićete Moji učenici« (Jovan 15,7–8). Nije dovoljno samo verovati Bibliji, moramo njom ispuniti svoj um, tako da bi Sveti Duh mogao da nas preobrazi svojom istinom. Zato treba da čitamo Bibliju, istražujemo, pamtimo i da o njoj razmišljamo. Božju reč prihvatate kada je slušate i primete otvorenog srca. Priča o sejaču ilustruje kako naša prijemчивost određuje hoće li se Božja reč ukoreniti u našem životu i doneti plod ili neće. »Gledajte dakle kako slušate« (Luka 8,18). Kada vam se čini da niste ništa naučili iz propovedi, treba da proverite svoj stav, posebno kada je u pitanju ponos – jer Bog može da vam govori preko najdosadnijeg govornika ako ste ponizni i spremni da čujete.

Dugo vremena su samo pojedinci mogli da čitaju Bibliju, a sada to mogu milijarde ljudi. Uprkos tome, mnogi vernici predanije čitaju dnevne novine nego Bibliju. Nije ni čudo što ne rastemo. Ne možemo tri sata gledati televiziju, a onda tri minuta čitati Bibliju i očekivati da rastemo. Mnogi koji tvrde da veruju u Bibliju »od korica do korica« nikada je nisu pročitali od korica do korica. Ako budete čitali Bibliju samo petnaest minuta dnevno, pročitacete je za godinu dana. Ako na pola sata dnevno prekinete televizijski program, a umesto toga čitate Bibliju, pročitacete je celu dva puta godišnje! Dnevno čitanje Biblije pomoćiće vam u razumevanju Božje volje i prepoznavanju Njegovog glasa.

Proučavanje Biblije je još jedan praktičan način da prebivate u Reči. Razlika između čitanja i proučavanja podrazumeva dve dodatne aktivnosti: postavljanje pitanja vezanih za tekst i zapisivanje svojih zapažanja. Ne možete proučavati Bibliju, ako ne zapisujete svoja razmišljanja. Tajna uspešnog proučavanja

Biblije je u postavljanju pravih pitanja. Različite metode koriste različita pitanja. Mnogo više ćete otkriti ako zastanete i jednostavno upitate: Ko? Šta? Kada? Gde? Zašto? Kako?

Nekada su se biblijski tekstovi učili napamet. Kapacitet vašeg pamćenja je Božji dar. Možda mislite da imate lošu memoriju, ali istina je da ste memorisali milione ideja, istina, činjenica i slika. Pamтите ono što vam je važno. Ako je Božja reč važna, odvojćete vreme da je zapamtite. Od memorisanja biblijskih stihova ima mnogo koristi. Pomoći će vam da se oduprete iskušenju, da donesete mudre odluke, da smanjite napetost, izgradite poverenje, ponudite dobar savet i razgovarate o svojoj veri sa drugima. S vašim pamćenjem je isto kao i sa mišićima. Što ih više koristite postaju jači, a pamćenje Pisma biće lakše. Zato, neka se Reč Hristova bogato useli među vama!

Subota, 21. novembar 2020.

8. PREOBRAŽENI NEVOLJAMA

»Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu« (2. Korinćanima 4,17)

Mi ne živimo u idealnim uslovima. Bog koristi situacije da bi radio na našem karakteru. Ustvari, On se više oslanja na situacije da bi nas učinio sličnima Isusu, nego što se oslanja na naše čitanje Biblije. Razlog je jasan: vi se suočavate sa raznim situacijama dvadeset četiri časa dnevno. Isus nas je upozorio da ćemo u svetu imati nevolje. Niko nije imun na bol ili uvrede koje dolaze zbog patnje, i niko ne prođe kroz život bez problema. Život se sastoji od niza problema. Kad god rešite jedan, drugi već čeka da na njega dođe red. Nisu svi veliki, ali su svi važni za proces odrastanja koji Bog ima za vas. Petar nas uverava da su problemi prirodni, govoreći: »Ljubazni! ne čudite se vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što

novo događa« (1. Petrova 4,12). Bog koristi probleme da bi vas privukao bliže sebi.

Najdublji i najintimniji doživljaj proslavljanja Boga biće verovatno onda kada ste u najdubljoj tami, kada vam je srce slomljeno, kada osećate da ste napušteni, kada nemate izlaz, kada je bol veliki i kada se okrenete Bogu. U vreme patnje naučimo da se molimo Bogu od srca, iskreno i pošteno. Kada smo u mucu, nemamo snage za površne molitve. Joni Erikson Tada piše: »Kada je sve ružičasto, možemo da se zadovoljimo znanjem o Isusu, imitirajući Ga, citirajući Ga i govoreći o Njemu. Ali samo u patnji mi ćemo poznavati Isusa.« U patnji naučimo neke stvari o Bogu koje ne možemo da naučimo ni na jedan drugi način. Bog je mogao da izbavi Josifa iz tamnice, da izvuče Danila iz lavovske jame, da učini da Jeremija ne bude bačen u jamu punu blata, da ne dopusti da Pavle tri puta doživi brodolom, da ne dozvoli da tri mlada Jevrejina budu bačena u užarenu peć, ali nije. Dozvolio je da se ove nevolje dogode, ali zbog toga je svako od ovih ljudi bio privučen bliže Bogu. Problemi nas prisiljavaju da pogledamo na Boga i da se oslonimo na Njega umesto na sebe. Pavle je o ovome svedočio: »Kad nam je bilo preteško i preko sile tako da se nijesmo nadali ni živjeti; nego sami u sebi osudismo da nam valja pomrijeti da se već ne uzdasmo u sebe nego u Boga koji podiže mrtve« (2. Korinćanima 1,8–9). Nikada nećete znati da je Bog sve ono što ti treba, dokle god Bog ne bude sve što imate. Sve što se dešava Božjem detetu nije Bogu milo, ali to Bog izvodi na dobro, iako sotona i drugi žele da to bude na štetu. Zato što je Bog milostiv, nezgode mogu biti zgode u Božjem dobrom planu za vas. Jedan od težih stihova za prihvatiti nalazi se u Rimljanima poslanici 8,28: »A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namjerenju.«

9. ODRASTATI KROZ ISKUŠENJA

*»Blago čovjeku koji pretrpi napast; jer kad bude kušan primiće vijenac života, koji Bog obreče onima koji ga ljube«
(Jakovljeva poslanica 1,12)*

Svako iskušenje je prilika da se učini ono što treba. Na putu duhovne zrelosti, čak i kušanja postaju stepenik, pre nego kamen spoticanja, kada shvatite da ima isto toliko prilika da se uradi ono što je dobro koliko i da se uradi ono što nije dobro. Iskušenja daju mogućnost izbora. Dok je iskušenje osnovno sotonsko oružje da vas uništi, Bog želi da je upotrebi da bi napredovali. Svaki put kada izaberete da uradite dobro, a ne da sagrešite, rastete u Hristov karakter. Jedan od najsazetijih opisa Njegovog karaktera je rod Duha: ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje. Ovih devet kvaliteta su neka vrsta proširene glavne zapovesti i divno opisuju Isusa Hrista. Isus je savršena ljubav, radost, mir, trpljenje i sve ostalo u jednoj ličnosti. Imati rod Duha znači ličiti na Hrista. Kako onda Sveti Duh stvara to u vašem iskustvu?

Rod Duha sazreva i razvija se polako. Bog razvija rod Duha tako što dopušta da doživite situaciju u kojoj ćete biti u iskušenju da pokažete potpuno drugačiji kvalitet. Izgradnja karaktera uvek uključuje izbor, a iskušenja pružaju tu mogućnost. Na primer, Bog nas uči da volimo tako što nas okruži ljudima koji nisu za voljenje. Ne treba vam karakter da biste voleli ljude koji su ljupki i koji vam se dopadaju. Bog nas uči pravoj radosti usred žalosti, kada se okrenemo ka Njemu. Sreća zavisi od spoljašnjih okolnosti, ali se radost zasniva na vašem odnosu prema Bogu. Bog razvija istinski mir u nama, ne tako što čini da sve ide onako kako smo planirali, već tako što dopušta da doživimo hoas i konfuziju.

Svako može biti miran posmatrajući divan zalazak sunca ili odmarajući se na godišnjem odmoru. Ali istinskom miru se učimo kada odlučimo da se pouzdamo u Boga u okolnostima u kojima smo u iskušenju da se plašimo ili brinemo. Slično tome, strpljenje se razvija u onim situacijama u kojima smo prisiljeni da čekamo, a u iskušenju smo da se ljutimo i da nam je »fitilj kratak«. Bog koristi situacije suprotne rodu Duha da bi nam dozvolio da izaberemo. Ne možete tvrditi da ste dobri ako nikad niste bili u iskušenju da budete loši. Ne možete tvrditi da ste verni ako nikad niste bili u prilici da budete neverni. Poštenje se gradi tako što nadvladavamo iskušenje da budemo nepošteni; poniznost raste kada odbijamo da budemo oholi; istrajnost se razvija svaki put kada odbacimo iskušenje da odustanemo. Svakom putu kada pobedite iskušenje, postajete sličniji Isusu!

Subota, 5. decembar 2020.

10. KAKO DELUJU ISKUŠENJA

»Da nas ne prevari sotona, jer znamo šta on misli«

(2. Korinćanima 2,11)

Od pomoći je znati da je sotona sasvim predvidljiv. Još od stvaranja sveta on koristi istu strategiju i stare trikove. Sva iskušenja idu po istom šablonu. Iz Biblije vidimo da je iskušenje proces od četiri koraka, koji je sotona primenio i kod Adama i Eve i kod Isusa. Na prvom koraku, sotona u vama prepoznaje želju. To može biti grešna želja, kao što je želja za osvetom ili želja da kontrolišete druge ili može biti opravdana, normalna želja, da budete voljeni i cenjeni ili da osetite zadovoljstvo. Iskušenje počinje kada sotona predloži (u mislima) da se predate nekoj grešnoj želji, ili da ispunite svoju opravdanu želju na pogrešan način ili u pogrešno vreme. Uvek se čuvajte prečica. One su često iskušenja! Sotona šapuće: »Vi to zaslužujete! To bi sad tre-

balo da imate. Biće uzbudljivo... bolje ćete se osećati.« Mi mislimo da su iskušenja oko nas, ali Bog kaže da počinju u nama. Ako niste imali unutrašnjih želja, iskušenja nisu mogla da vas privuku. Iskušenja uvek počinju u umu, ne u okolnostima. Isus je rekao: »Jer iznutra iz srca ljudskoga izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva, krađe, lakomstva, pakosti, zloće, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje« (Marko 7,21–22). Drugi korak je sumnja. Sotona pokušava da vas navede da posumnjate u ono što je Bog rekao o grehu: »Da li je to stvarno loše? Da li je Bog zaista rekao da se to ne radi? Nije li Bog mislio da je ova zabrana za nekog drugog ili za neko drugo vreme? Zar Bog ne želi da budem srećan?«

Biblija upozorava: »Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce nevjernosti da odstupa od Boga živoga« (Jevrejima poslanica 3,12). Treći korak je prevara. Sotona ne može da govori istinu i nazvan je »otac laži«. Šta god vam kaže biće neistina ili samo poluistina. Sotona nudi svoje laži da zameni ono što je Bog već rekao u svojoj reči. Sotona kaže: »Nećete umreti. Bićete mudriji od Boga. Možete se izvući sa tim. Niko neće saznati. To će rešiti vaše probleme. To svi rade. To je mali greh.« Ali, mali greh je kao i biti malo trudan: na kraju će se pokazati. Četvrti korak je neposlušnost. Konačno uradite ono sa čim ste se zabavljali u mislima. Ono što je počelo kao ideja, rađa se u ponašanju. Predajte se onome što vam je privuklo pažnju. Poverujete sotonskim lažima i upadnete u zamku na koju Jakov upozorava: »Nego svakoga kuša njegova slast, koja ga vuče i mami. Tada zatrudnjevši slast rađa grijeh; a grijeh učinjen rađa smrt. Ne varajte se, ljubazna braćo moja! (Jakovljeva poslanica 1,14–16).

Subota, 12. decembar 2020.

11. PORAZITI ISKUŠENJE

»Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovječijega; ali je vjeran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušanjem i kraj, da možete podnijeti.«

(2. Korinćanima 10,13)

Uvek postoji izlaz. Možda ponekad pomislite da su iskušenja koje podnosite prejaka, ali to je sotonska laž. Bog je obećao da nikada neće dozvoliti da nosite više nego što vam je dao snage da to podnesete. On neće dozvoliti da dođe nijedno isušenje koje ne biste mogli da pobedite. Ipak, morate da učinite svoj deo tako što ćete upotrebiti četiri biblijska ključa da porazite iskušenje.

Usmerite pažnju na nešto drugo – Možda će vas iznenaditi da nigde u Bibliji nije rečeno »oduprite se iskušenju«. Rečeno nam je »oduprite se đavolu«, što se veoma razlikuje. Umesto toga, savetovano nam je da usmerimo pažnju na nešto drugo, zato što je nemoguće odupreti se mislima. To samo pojačava naše usmerenje u pogrešnom pravcu i njegovu privlačnost. Zato je najbrži način da usmerite pažnju na nešto drugo. Bitka sa grehom se dobija ili gubi u vašem umu. Šta god zadobije vašu pažnju, zadobiće i vas.

Otkrijte svoju borbu pobožnom prijatelju ili grupi koja će vas podržati – Ne treba iskušenja da objavljujete celom svetu, ali je potrebno imati bar jednu osobu s kojom ćete iskreno podeliti ono sa čime se borite. Biblija kaže: »Bolje je dvojici nego jednome... jer ako jedan padne, drugi će podignuti druga svojega« (Propovednik 4,9–10). Ima trenutaka kada nam treba pomoć drugih ljudi. Božji plan za vaš rast i vašu slobodu uključuje i druge hrišćane.

Odupri se đavolu – Mi ne treba mirno da podnosimo napade. Moramo da mu uzvratimo. Novi zavet često opisuje hrišćanski život kao duhovnu borbu sa zlim silama i koristi vojne termine kao što su bitka, osvajanje, borba i pobjeda. Hrišćani se često porede sa vojnicima koji služe na neprijateljskoj teritoriji. Oružje je Božja reč, a uzor Isus Hristos.

Shvatite svoju ranjivost – Bog nas upozorava da nikada ne budemo samouvereni i previše samopouzđani; to je recept za nesreću. Jeremija je zapisao: »Srce je prevarno više svega i opak, ko će ga poznati?« (Jeremija 17,9). To znači da smo dobri u tome da obmanemo sami sebe. U odgovorajućim okolnostima, svako od nas je sposoban za ma koji greh. Nikada ne smemo odustati od opreza. Izbegavajte iskušenja: lakše je izbeći iskušnje nego se izvlačiti iz njega.

Subota, 19. decembar 2020.

12. POTREBNO JE VREME

*»Svemu ima vreme i svakom poslu pod nebom ima vreme«
(Propovednik 3,1)*

Na putu do zrelosti nema prečica. Potrebne su godine da bismo odrasli; potrebna je cela sezona da bi voće sazrelo i dospelo. Isto je i sa rodom Duha. Ne može se žuriti sa izgradnjom karaktera koji će biti nalik na Hristov. Za duhovni rast, kao i za fizički, potrebno je vreme. Kada pokušate na brzinu da dobijete zrelo voće, ono izgubi ukus. Mnogi, nažalost, beru nedozreo paradajz da ne bi istrulio na putu do prodavnica. Onda, pre nego što prodaja počne, ovaj zeleni paradajz se prska sa SO₂ da bi postao crven. Ovako prskan paradajz je jestiv, ali po ukusu nije ni sličan onome koji polako sazreva na polju.

Dok brinemo koliko brzo rastemo, Boga interesuje koliko snažni postajemo. Bog sagledava naš život iz perspektive već-

nosti i priprema ga za večnost, tako da nikada ne žuri. Lejn Adam je jednom uporedio proces duhovnog rasta sa strategijom koju su saveznici koristili u Drugom svetskom ratu da bi oslobodili ostrva u Južnom pacifiku. Prvo bi ostrvo »oslabili vatrom« slabeći otpor tako što su bombama gađali neprijateljska utvrđenja s brodova u blizini obale. Zatim bi mala grupa marinaca upala na ostrvo i stvorila »mostobran«, delić ostrva koji bi bio pod njihovom kontrolom. Kada bi taj deo bio osiguran, počeli bi sa oslobađanjem ostatka ostrva, deo po deo teritorije. Na kraju, celo ostrvo bilo bi pod kontrolom, ali ne bez teških borbi. Adams je povukao ovu paralelu: pre nego što Hristos uđe u naš život prilikom obraćenja, ponekad mora da nas »oslabi« tako što će dopustiti da dođu problemi koje ne možemo savladati. Dok neki otvore svoj život za Hrista već prvi put kada On pokuca na vrata, većina nas pruža otpor i zauzima odbrambeni stav.

Učeništvo je proces prilagođavanja Hristu. Biti sličan Hristu je vaše konačno odredište, ali to putovanje traje celog života. Svakog dana Bog želi da malo više ličite na Njega. Danas smo opsednuti brzinom, ali Boga više interesuje snaga i stabilnost od brzine. Želimo brzu ispravku prečica, trenutno rešenje. Hoćemo propoved, iskustvo ili seminar koji će trenutno rešiti sve probleme, ukloniti sva iskušenja i osloboditi nas od svih bolova odrastanja. Ali prava zrelost nije nikada rezultat pojedinačnog iskustva, bez obzira koliko ono bilo snažno ili uzbudljivo. Odrastanje je postepeno, »iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg duha« (2. Korinćanima 3,18)

Subota, 26. decembar 2020.

13. ZAŠTO TO TRAJE TOLIKO DUGO?

»U ovom se poučavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu« (1. Timotiju 4,15)

Iako Bog može da nas promeni trenutno, On je izabrao da se razvijamo polako. Isus obazrivo pristupa usavršavanju svojih učenika. Kao što je Bog pustio da Izrailjci »malo po malo« preuzmu Obećanu zemlju, da ne bi doživeli neuspeh, On više voli da u našim životima radi korak po korak. Zašto naša promena i odrastanje traje toliko dugo? Ima par razloga:

Mi sporo učimo – Često treba da ponovimo lekciju četrdeset ili pedeset puta da bismo je stvarno naučili. Problemi se stalno vraćaju i mi mislimo »Zar opet!« Ali Bog zna bolje. Istorija jevrejskog naroda pokazuje koliko brzo zaboravljamo lekcije kojima nas Bog uči i kako se brzo vraćamo na stari način ponašanja. Treba nam ponavljanje.

Potrebno je mnogo odvikavanja – Mnogi ljudi naivno očekuju da će duboko ukorenjene navike nestati preko noći. Ne postoji pilula, molitva ili princip koji će za tren popraviti dugogodišnju štetu. Treba uložiti dosta truda da bi se nešto uklonilo i zamenilo. Obraćanje može biti stvar trenutka, ali posvećenje je stvar celog života.

Plašimo se da se suočimo s istinom o sebi – Istina koja oslobađa zna da učini da se osećamo bedno. Strah od onoga što bismo mogli da otkrijemo, ako se iskreno suočimo s nedostacima svog karaktera, čini da živimo kao robovi poricanja istine. Samo kada dozvolimo da Bog svetlom svoje istine obasja naše greške, promašaje i prepreke, možemo početi da radimo na njima. Ne možemo da rastemo ako nismo spremni da se ponizimo i učimo.

Odrastanje je bolno i zastrašujuće – Nema odrastanja bez promena; nema promena bez straha od gubitka. Nema gubitka bez bola. Svaka promena podrazumeva neku vrstu gubitka. Morate da napustite stari način života da biste doživeli nešto novo. Plašimo se tih gubitaka, čak i kada je to na našu štetu, jer nam je bilo poznato i udobno. Ljudi grade svoj identitet na svojim manama. »To baš liči na mene... « »Pa eto takav sam...« Ovaj strah zna da uspori rast. Potrebno je vreme da se razvijaju dobre navike. Vaš karakter je zbir svih vaših navika. Postoji samo jedan način da razvijete navike koje liče na Hristov karakter: morate ih upražnjavati, a to zahteva vreme.